

Sygn. akt II K 333/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Monika Jasiak

po rozpoznaniu dnia 23 sierpnia 2011 roku, 24 lutego 2012 roku, 15 stycznia 2013 roku, 23 października 2014 roku, 30 października 2014 roku sprawy karnej

S. K.

ur. (...) w Ś.

syna J. i T. z domu C.

T. K.

ur. (...) w S.

córki A. i K. z domu K.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 21 kwietnia 2008 roku w M., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili T. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 5.500 zł, w ten sposób, że pobrali zaliczkę w powyższej kwocie z tytułu zawartej umowy sprzedaży granitowej kostki brukowej wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy,

tj. o czyn z art. 286§1 kk

II. w okresie od dnia 7 lipca 2008 roku do dnia 10 lipca 2008 roku w miejscu opisanym w pkt I, działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasie i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili J. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie łącznej 12.500 złotych, w ten sposób, że w dniu 10 lipca 2008 roku zaliczkę w kwocie 5.500 złotych z tytułu zawartej umowy sprzedaży samochodu osobowego marki K. o numerze rejestracyjnym (...) wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy,

tj. o czyn z art. 286§1 kk

a nadto S. K. o to, że:

III. w lipcu 2003 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci płyt granitowych o wartości 19.470 złotych, w ten sposób, że zawarł umowę kupna tych wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dokonania zapłaty za pobrany towar,

to jest o czyn z art. 286§1 kk,

I. oskarżonych **S. K. i T. K.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż oskarżeni doprowadzili T. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5100 złotych pobranych od pokrzywdzonej tytułem zapłaty za zakupioną w dniu 09 lutego 2008 roku za pośrednictwem portalu internetowego A. granitową kostkę brukową w ilości 25 ton oraz przyjmuje, że oskarżona T. K. działała mając ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. popełnienia czynu z art. 286§1 kk – przez oskarżonego S. K. i czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 31§2 kk – przez oskarżoną T. K. i za czyn ten wymierza:

- oskarżonemu **S. K.** na podstawie art. 286§1 kk **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**,

- oskarżonej **T. K.** na podstawie art. 286§1 kk **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. oskarżonych **S. K. i T. K.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż czyn ten został popełniony w okresie od dnia 02 lipca 2008 roku do dnia 11 lipca 2008 roku oraz że w dniu 02 lipca 2008 roku oskarżeni pobrali od J. G. (1) przedpłatę w kwocie 7000 złotych, a w dniu 11 lipca 2008 roku pobrali kwotę 5500 złotych wpłaconą na konto bankowe o numerze (...) w M., z tytułu zawartej w dniu 02 lipca 2008 roku umowy przedwstępnej sprzedaży samochodu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to samochód nie został wydany pokrzywdzonemu a pieniądze nie zostały mu zwrócone oraz przyjmuje, że oskarżona T. K. działała mając ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. popełnienia czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk – przez oskarżonego S. K. i czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31§2 kk – przez oskarżoną T. K. i za czyn ten wymierza:

- oskarżonemu **S. K.** na podstawie art. 286§1 kk **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**,

- oskarżonej **T. K.** na podstawie art. 286§1 kk **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

III. oskarżonego **S. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku przyjmując nadto, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd również co do osoby kupującego, tj. czynu z art. 286§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 286§1 kk wymierza mu **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone oskarżonym kary pozbawienia wolności łączy i wymierza:

- oskarżonemu **S. K.** **karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**,

- oskarżonej **T. K.** **karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

V. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk zawieszają oskarżonym warunkowo wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej:

- adwokata Z. G. kwotę 3099,66 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. K. z urzędu;

- adwokata A. K. (2) kwotę 3099,66 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej T. K. z urzędu;

VII. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – od oskarżonego **S. K.** – 2/3 ich wysokości, od oskarżonej **T. K.** – 1/3 ich wysokości, tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, a związanych z uczestnictwem oskarżonych w sprawie, oraz wymierza im opłaty w kwotach – oskarżonemu S. K. - 300 zł (trzysta złotych), oskarżonej T. K. – 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 01.05.2000r. do dnia 31.01.2005r. S. K. prowadził działalność gospodarczą początkowo pod nazwą: (...) - (...) Agencja (...) w S., ul. (...) w zakresie: agencja reklamowa, usługi różne, w tym pisanie tekstów, usługi wydawnicze, reklamowe, projektowanie reklam, pośrednictwo handlowo – marketingowe, organizacja imprez promujących, usługi internetowe, doradztwo reklamowo – marketingowe. Po zgłoszeniu w dniu 10.07.2002r. zmian wpisu do ewidencji działalności gospodarczej zmianie uległy: nazwa firmy na: P.H.U. (...) z siedzibą w (...) (...)zaś do zakresu działalności doszedł: handel, produkcja elementów z kamienia, usługi transportowe – pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t. Firma oskarżonego posługiwała się numerem NIP (...). W czasie prowadzonej działalności gospodarczej płatnik P.H.U. (...) S. K. posiadał zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i fundusz pracy. W okresie 2002-2003 roku przeciwko S. K. toczyło się 8 postępowań egzekucyjnych, które zakończyły się ich umorzeniem z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Dowód: pismo Urzędu Miejskiego w S. – k- 93

pismo ZUS – k- 96

pismo komornika – k- 159

wydruk spraw uczestnika S. K. – k- 160-161

W 2003 roku S. A. K. (1) prowadził działalność gospodarczą pod firmą: (...), z siedzibą w S. przy ul. (...). Firma zajmowała się m.in. produkcją wyrobów z kamienia. A. K. (1) nie współpracował wcześniej z S. K..

W lipcu 2003 roku w ramach prowadzonej działalności gospodarczej S. K. przyjechał do zakładu (...). Właściciel przebywał wówczas na urlopie wypoczynkowym poza granicami kraju. Obsługą klientów zajmowała się córka właściciela – M. K.. S. K. oświadczył M. K., że chce dokonać zakupu płyt granitowych na przedłużony termin płatności, stwierdził przy tym, że bardzo dobrze zna właściciela firmy i rozmawiał z nim o tym zakupie. M. K. zadzwoniła do ojca, który jednak nie przypominał sobie osoby oskarżonego, pytając czy ma wydać towar na odroczony termin płatności. A. K. (1) mając na uwadze informacje podane przez oskarżonego, a dotyczące ich znajomości, zezwolił córce na wydanie towaru oskarżonemu oraz zapłatę za niego w umówionym 7-dniowym terminie. S. K. odebrał własnym transportem płyty granitowe o wartości 19470 zł. Nie zapłacił za pobrany towar.

Po powrocie z urlopu w dniach 5-10.08.2003r. A. K. (1) udał się osobiście do siedziby firmy (...) celem odzyskania pieniędzy za pobrane przez niego płyty. Wówczas stwierdził, że nie zna oskarżonego. W czasie rozmowy oskarżony przyznał, że wprowadził M. K. w błąd co do swojej osoby i znajomości z jej ojcem, zobowiązał się też do uregulowania należności do listopada 2003r. Po tym terminie oskarżony nadal nie uregulował należności za pobrane płyty granitowe. Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami w dniu 12.11.2003r. A. K. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na nabywcę „P.H.U.”D&D” S. K.” na kwotę 19470 zł brutto, z odroczonym na 7 dni terminem płatności. Mimo podpisania faktury przez oskarżonego nie dokonał on zapłaty. A. K. (1) wielokrotnie telefonicznie kontaktował się z oskarżonym próbując odzyskać pieniądze. S. K. zaprzestał odbierania telefonów od pokrzywdzonego, unikał również kontaktu osobistego z pokrzywdzonym.

A. K. (1) zlecił firmie windykacyjnej (...) siedzibą we W. odzyskanie należności od oskarżonego. Podjęte działania windykacyjne nie przyniosły żadnych rezultatów.

W związku z brakiem reakcji na wezwania do zapłaty i nieuregulowaniem zobowiązań A. K. (1) za pośrednictwem swojego pełnomocnika w dniu 16.11.2005r. wniósł do Sądu pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym i nakazem zapłaty z dnia 05.12.2005r. (sygn. akt V GNC 3140/05) Sąd Rejonowy w D. nakazał pozwanemu S. K., aby zapłacił

powodowi w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 19470 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20.11.2003r. oraz kwotę 2780,80 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. S. K. nie wniósł w ustawowym terminie zarzutów, a należności nie zostały zapłacone. Przeprowadzone postępowanie egzekucyjne przeciwko S. K. zostało postanowieniem z dnia 06.06.2006r. sygn. I Km 427/06 umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Ustalono, że dłużnik (S. K.) wyrejestrował działalność gospodarczą, nie pracuje, nie ma źródeł dochodu czy wierzytelności nadających się do zajęcia, nie posiada kont bankowych, jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, nie jest właścicielem żadnych nieruchomości, samochodów, porusza się samochodami osób trzecich, mienie, które posiada, stanowi własność żony, z którą ma zniesioną wspólność majątkową, w toku postępowania egzekucyjnego nie ujawniono żadnych składników mienia dłużnika dla prowadzenia skutecznej egzekucji.

A. K. (1) w maju 2007 roku spotkał się z S. K. w jego ówczesnym miejscu pracy. Wówczas oskarżony oddał pokrzywdzonemu kwotę 2000 zł. Kolejne pieniądze w łącznej kwocie 2000 zł oskarżony oddał w miesiącu lipcu i sierpniu 2007r. (każdorazowo po 1000 zł), po czym oświadczył A. K. (1), że więcej nie zapłaci. Pokrzywdzony nie odzyskał pozostałej kwoty wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 06.06.2006r. (sygn. I Km 427/06).

Dowód: zeznania A. K. (1) – k- 9-11, 242-243, 1230v.-1231v.

M. K. – k- 133-135, 1451-1452

zawiadomienie o przestępstwie – k- 1-5

kopia faktury VAT nr (...).2003 – k- 22

kopia wezwania do zapłaty – k- 23

kopia pozwu o zapłatę w postępowaniu nakazowym – k- 21

kopia nakazu zapłaty sygn. (...) – k- 19

wniosek egzekucyjny – k- 18

wysłuchanie wierzyciela – k- 17

kopia postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego I KM 427/06 – k- 16

W latach 2002 - 2008 przeciwko S. K. toczyło się 35 postępowań egzekucyjnych, zakończonych umorzeniem postępowań z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Dowód: pismo komornika – k- 159

wydruk spraw uczestnika S. K. – k- 160-161

Z dniem 10.01.2006r. T. K. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą P.H.U. (...) T. K. z siedzibą w (...), w zakresie m.in.: cięcia, formowania i wykończania kamienia ozdobnego i kamieni dla budownictwa, reklama, sprzedaż detaliczna mebli, wyposażenia biurowego, komputerów oraz sprzętu telekomunikacyjnego, drukowanie gazet, działalność poligraficzna, posadzkarstwo, tapetowanie i oblicowywanie ścian, działalność pomocnicza związana z ubezpieczeniami i funduszami emerytalnymi. Otrzymała nr NIP (...). W firmie tej pracował również S. K.. Sprawami finansowymi firmy, ustalaniem cen i rozliczeniami z kontrahentami zajmowała się wyłącznie oskarżona. W latach 2007 – 2008 czasie prowadzonej działalności gospodarczej płatnik P.H.U. (...) T. K. posiadał zaległości z tytułu opłaty składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i fundusz pracy i fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych.

W ramach prowadzonej przez oskarżoną działalności gospodarczej jej firma zajmowała się m. in. produkcją kostki granitowej. Wyrób ten był oferowany na aukcjach internetowych. Ustalaniem cen sprzedaży oraz rozliczeniami z kontrahentami zajmowała się T. K..

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k- 1023-1024

kopia zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k- 213

kopia potwierdzenia zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT EU – k- 212

pismo ZUS – k- 240

W dniu 09.02.2008r. T. A. (1) zakupiła na aukcji internetowej nr (...) na portalu a. kostkę granitową 4/6 szarą w ilości 25 ton za cenę 5500 zł. Jako sprzedający w aukcji figurował S. K.. W dniu 10.02.2008r. S. K. podziękował T. A. (1) za zakup i zobowiązał się do jak najszybszego dostarczenia zakupionej kostki. Zapłata za kostkę miała zostać dokonana po jej dostarczeniu przez transport oskarżonego bezpośrednio kierowcy auta. W dniu 14.03.2008r. termin dostawy został określony przez oskarżonego na dzień 19.03.2008r. W wyznaczonym terminie kostka nie została dostarczona. W tym czasie T. A. (1) wielokrotnie próbowała skontaktować się telefonicznie ze sprzedającym, jednak S. K. nie odbierał telefonu. Nie odpowiadał również na wysyłane wiadomości mailowe. W dniu 18.04.2008r. S. K. za pośrednictwem maila poinformował T. A. (1), że dostawa kostki będzie miała miejsce w przyszłym tygodniu, wskazał numer telefonu do kierowcy. T. K. mimo pobytu za granicą kontrolowała działalność swojej firmy, w tym płatności ze strony kontrahentów. W dniu 21.04.2008r. S. K. zażądał od T. A. (1) dokonania przelewu na konto firmy za zakupioną kostkę. Telefonicznie strony ustaliły 400-złotowy rabat za dwumiesięczne opóźnienie w dostawie. W dniu 21.04.2008r. T. A. (1) poleciła swojemu mężowi K. A. przelanie na konto firmy oskarżonej T. K. kwoty 5100 zł. Pieniądze wpłynęły na konto firmy (...). O dokonanej wpłacie i z jakiego tytułu wiedziała oskarżona.

Po dokonaniu wpłaty pieniędzy zarówno T. A. (1) jak i jej mąż wielokrotnie telefonicznie kontaktowali się z firmą oskarżonej, domagając się w rozmowach wskazania terminu dostawy zakupionej kostki. S. K. zmieniał terminy dostawy – na 15.05.2008r., 26.05.2008r., 31.05.2008r. twierdząc, iż brak realizacji dostawy kostki wynika z przyczyn technicznych, transportowych, zobowiązując się za każdym razem do szybkiego jej dostarczenia. T. A. (1) w dniu 16.05.2008r. nawiązała w końcu z oskarżoną kontakt telefoniczny. Pismem z dnia 23.05.2008r. oskarżona zobowiązała się do dostarczenia kostki w ciągu 2 tygodni. Nie wywiązanie się z wcześniejszych terminów dostaw tłumaczyła 1-tygodniowym przestojem firmy oraz zatrudnianiem pracowników na „umowę o pracę” na czas nieokreślony. Oskarżona nie dotrzymała wskazanego terminu. W dniu 11.06.2008r. S. K. brak realizacji dostawy tłumaczył problemami personalno - technicznymi. W dniu 02.07.2008r. T. A. (1) zażądała pisemnie realizacji zamówienia w terminie 7 dni. Po upływie tego terminu domagała się również od oskarżonych zwrotu wpłaconych pieniędzy. W czasie osobistego spotkania T. K. zażądała od pokrzywdzonej wpłaty dodatkowej kwoty na koszty transportu, uzależniając od tego dostawę zakupionej przez T. A. (1) kostki. T. A. (1) nie wyraziła na to zgody, żądając zwrotu wpłaconej pieniędzy. Kolejne terminy dostawy były wskazywane na dzień: do 30.07.2008r. i 14.08.2008r. Z uwagi na brak realizacji dostawy w tych terminach oraz nie zwrócenie wpłaconej kwoty T. A. (1) w dniu 27.08.2008r. o zdarzeniu zawiadomiła Policję.

W dniu 17.02.2009r. pomiędzy T. A. (1) a oskarżonym została zawarta ugoda, kostka została dostarczona w terminie tygodnia od jej podpisania. T. A. (1) nie ponosiła kosztów transportu.

Dowód: zeznania T. A. (1) – k- 181-183, 1450v.- (...)

częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k- 1023-1024

wydruk aukcji internetowej a. nr (...) – k- 187

kopia potwierdzenia wpłaty – k- 186

wydruk korespondencji e-mail – k- 188-195, 198, 200-206

kopia pisma do oskarżonego z dnia 16.05.2008r. – k- 196

kopia pisma P.H.U. (...) z dnia 23.05.2008r. – k- 197

kopia pisma do oskarżonego z dnia 02.07.2008r. – k- 199

pismo oskarżonej – k- 306

kopia ugody – k- 308

T. K. od dnia 10.07.2007r. była właścicielką samochodu ciężarowego marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Samochód ten w czerwcu 2008r. został wystawiony do sprzedaży na portalu internetowym a.

W lipcu 2008 roku J. G. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) z/s w P. ul. (...) planował zakup samochodu ciężarowego marki K.. Zdecydował się na zakup auta K. sprzedawanego za pośrednictwem a. przez T. K.. Skontaktował się telefonicznie ze sprzedającym i w dniu 02.07.2008r. przyjechał do firmy (...) w M. nr(...), by obejrzeć auto. W czasie rozmowy T. K. potwierdziła, że jest właścicielem samochodu. Cena zakupu została ustalona na 17250 zł. W tym samym dniu tj. 02.07.2008r. została sporządzona umowa przedwstępna i J. G. (1) zapłacił T. K. tytułem przedpłaty kwotę 7000 zł. Strony ustaliły, że pozostała do zapłaty kwota zostanie zapłacona po dostarczeniu samochodu do miejscowości M., opłaty za paliwo ponieść miał kupujący. Termin dostarczenia samochodu do M. został ustalony pomiędzy 08 a 12.07.2008r.

W dniu 10.07.2008r. T. K. zażądała od J. G. (1) wpłaty dodatkowo kwoty 5500 zł na zakup K. wskazując numer konta bankowego w M. O/W.. Tego też dnia S. K. telefonicznie poinformował J. G. (1), iż nie dostarczy samochodu, jeżeli pokrzywdzony nie dokona natychmiastowej wpłaty kwoty 5500 zł. Ponieważ w tym czasie J. G. (1) skompletował już trzy samochody Kamaz do ustalonego transportu kolejowego do A., a na platformę kolejową mieściły się cztery takie auta, zgodził się na warunek dopłaty i w dniu 11.07.2008r. na jego polecenie E. G. zrobiła przelew kwoty 5500 zł na konto firmy oskarżonej.

Termin dostawy samochodu do M. był następnie przez oskarżonych wielokrotnie przesuwany. J. G. (1) nie zawsze był przez nich informowany o tych zmianach. Kontakt telefoniczny z oskarżonymi był utrudniony lub w ogóle niemożliwy, gdyż nie odbierali telefonów od J. G. (1). Nie odpowiadali również na zapytania wysyłane mailowo przez pokrzywdzonego. Niedostarczenie samochodu w ustalonych terminach S. K. tłumaczył warunkami atmosferycznymi czy koniecznością „delikatnego” pomalowania auta oraz nie wskazaniem w umowie terminu jego dostarczenia. W dniu 21.07.2008r., po kolejnym niedostarczeniu samochodu przez oskarżonych, J. G. (1) zażądał od oskarżonych natychmiastowego zwrotu wpłaconych w dniach 02.07.2008r. i 11.07.2008r. kwot. Oskarżeni nie zwrócili pokrzywdzonemu pieniędzy.

W dniu 08.08.2008r. S. K. poinformował pokrzywdzonego zamiarze sprzedaży K. innemu kupcowi i wezwał go do wskazania czy rezygnuje z zakupu. J. G. (1) drogą mailową poinformował oskarżonych o zamiarze zakupu innego K., zażądał też ponownie zwrotu wpłaconych pieniędzy w kwocie 12500 zł.

Dowód: zeznania J. G. (1) – k- 276-280, akta SR w Ł. sygn. VI Ko 513/13

częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k- 1023-1024

zawiadomienie o przestępstwie – k- 263

kopia umowy przedwstępnej – k- 264

kopia potwierdzenia wpłaty – k- 269

wydruk korespondencji e-mail – k- 265-268, 286-288

pismo Starostwa Powiatowego w Ś. z dnia 16.01.2009r. – k- 274

W dniu 01.09.2008r. T. K. sprzedała samochód ciężarowy marki K. o numerze rejestracyjnym (...) A. K. (3) zamieszkałej w M. nr (...). Pismem z dnia 05.12.2008r. pokrzywdzony wezwał oskarżoną do zwrotu w terminie 7 dni należności w kwocie 12500 zł. Oskarżeni nie zwrócili pieniędzy wpłaconych przez J. G. (1).

W związku z brakiem reakcji na wezwanie do zapłaty J. G. (1) wniósł do Sądu pozew o zapłatę i wyrokiem z dnia 16.11.2010r. (sygn. akt I C 504/09) Sąd Rejonowy w Świdnicy zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powoda kwotę 12500 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21.07.2008r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4931 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 19.04.2011r. (sygn. II Ca 199/11) apelacja pozwanej została oddalona.

Dowód: zeznania J. G. (1) – k- 276-280, akta SR wŁ. sygn. VI Ko 513/13

kopia wezwania do zapłaty – k- 270

pismo Starostwa Powiatowego w Ś. z dnia 16.01.2009r. – k- 274

pisma oskarżonej – k- 271, 292-293

wyrok SR w Ś. sygn. akt I C 504/09 – k- 1629, 1671

wyrok SO w Ś. sygn. akt II Ca 199/11 – k- 1629, 1672

akta SR w Ś. sygn. I C 504/09

W wydanej w dniu 18.11.2009r. opinii sądowo – psychiatrycznej biegli stwierdzili, że T. K. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. T. criminis oskarżona posiadała w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem – w stosunku do zarzucanych czynów nie zachodzą warunki z art. 31§1 i 2 kk. Aktualnie oskarżona ujawnia nieznacznego stopnia zaburzenia adaptacyjne na podłożu niekorzystnej sytuacji prawnej. Nie stanowią one jednak żadnych przeciwwskazań do udziału w czynnościach procesowych, stawania przed sądem i składania wyjaśnień, czy odbywania ewentualnej kary pozbawienia wolności w zwykłym zakładzie karnym.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 18.11.2009r. – k- 701-703

W wydanej w dniu 15.09.2014r. opinii sądowo – psychiatrycznej biegli stwierdzili, że T. K. cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy pod nazwą zaburzenia paranoiczne. T. criminis oskarżona miała ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu jak i do pokierowania swoim postępowaniem. W przedmiotowej sprawie zachodzą warunki z art. 31§2 kk. Biegli wskazali też, że w obecnym stanie zdrowia nie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżoną takich samych bądź podobnych czynów karalnych, jednak konieczne jest rozpoczęcie leczenia psychiatrycznego przez badaną. Oskarżona może brać udział w postępowaniu, stawać przed Sądem i składać wyjaśnienia.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 15.09.2014r. – k- 2190-2192

S. K. ma obecnie 35 lat, ma wykształcenie średnie, bez zawodu, żonaty, posiada dwoje dzieci na swoim utrzymaniu, utrzymuje się z prac dorywczych, karany sędownie za przestępstwo z art. 286§1 kk.

T. K. ma obecnie 58 lat, ma wykształcenie średnie, z zawodu jest rolnikiem, jest mężatką, na utrzymaniu ma jedno dziecko, prowadzi działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) z/s w M., karana sądowo za przestępstwo z art. 300§2 kk.

Dowód: dane osobopoznawcze oskarżonych – k- 452, 1022

dane o karalności – k- 1382, 1383-1384, 1627, 1637-1639

odpis wyroku Sądu Rejonowego dla (...) sygn. akt II K 337/08/K

wyroku Sądu Rejonowego w Ś. sygn. akt II K 594/10 – k- 2244

S. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Odmówił składania wyjaśnień (k- 247-249, 296-298).

T. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W postępowaniu przygotowawczym odmówiła składania wyjaśnień (k- 254-256, 303-305).

Na rozprawie przed Sądem oskarżona wyjaśniała, że w imieniu oskarżonej syn przyjął zamówienie od T. A., część towaru została dostarczona przez syna, ale oskarżona nie była w stanie podać jej ilości i jakiej wartości, T. A. wpłaciła zaliczkę, nie stanowiła ona całkowitej zapłaty. Właścicielem firmy była oskarżona, syn miał pełnomocnictwo od niej do przyjmowania zamówień, ale nie do rozliczania klientów, kwestiami finansowymi zajmowała się oskarżona, oskarżony podaje ceny netto, ale on nie jest właścicielem firmy i on nie decyduje o cenach, ustala je i wystawia faktury oskarżona. T. K. wyjaśniała, że wcześniej współpracowali z T. A., nie było żadnych problemów, były brzydkie telefony ze strony T. A., że są oszustami, złodziejami, T. A. przyjechała i nie chciała rozmawiać z oskarżoną, żądała zwrotu pieniędzy, które wpłaciła S., oskarżona chciała jej dostarczyć kostkę, prosiła o tydzień czasu, ale T. A. nie zgodziła się. Oskarżona twierdziła, że nie zwodziła pokrzywdzonej.

Wyjaśniała też, że nie pamiętała dłużników ani wierzycieli firmy, nie była w stanie podać kwot długów, w 2008r. nie była zbyt zadłużona w ZUS-ie ani w US, we wrześniu 2008r. pracownik ukraść jej 10000 zł. Od października 2007r. lub 2006r. do kwietnia 2008r. z przerwami przebywała za granicą, w Niemczech.

Odnosnie firmy oskarżona twierdziła, że jej kondycja finansowa nie była wtedy zła. Opisała okoliczności sprzedaży gospodarstwa i leczenia córki oraz jej zgonu. W 2005r. otrzymała kredyt z UP na rozpoczęcie działalności gospodarczej, rozpoczęła ją 10.01.2006r. i prowadzi do dzisiaj. K. brukową produkują we własnym zakresie.

T. K. podała, że w (...) syn został pozwany przez J. P. o zapłatę - zwrot zaliczek, Sąd zasądził od syna zwrot tych zaliczek, oskarżona w 2009r. złożyła przeciwko niemu pozew o rozliczenie umowy, postępowanie nadal się toczy. P. B. pozwała syna w 2007r. lub 2008r., Sąd zasądził tę kwotę, komornik zajął synowi m. in. 1/2 spadku po córce. M. D. pozwał oskarżonych, z każdego tego wyroku były egzekucje komornicze, składali sprzeciwy, apelacje, wszystkie były odrzucane. Były też skargi na czynności komornika.

Oskarżona wyjaśniała, że J. G. (1) przyjechał i miał zakupić K. i zapłacić 17500 zł, syn wystawił ten samochód w internecie, J. G. najpierw kontaktował się z synem, oskarżona wraca kiedy robi rozliczenia, robi się problem, bo uważają że to syn prowadzi firmę a nie ona. J. G. miał przyjechać i zabrać samochód po wpłaceniu całej kwoty, przyjechał i została podpisana umowa przedwstępna, G. nie chciał zapłacić całości albo nie miał pieniędzy, zapłacił 12500 zł, potem chodziło o coś z transportem, bo oni chcieli, żeby oskarżona wyłożyła 5000 zł na paliwo, transport i kierowcę, oskarżona nie zgodziła się na to, G. mówił, że nie zapłaci, bo chciał, żeby wyremontowali mu samochód, zostawił dane go faktury na firmę, oskarżona wystawiła fakturę na tę firmę. Oskarżona nie pamięta, jakie kwoty zostały wpłacone, umowa przedwstępna była 02.07.2008r. i kwota w niej podana nie była całością za samochód, G. miał dopłacić 5000 zł. G. złożył pozew do Sądu sygn. chyba I C 504/09, Sąd zasądził od oskarżonej i ma zwrócić 12500 zł, wyrok jest prawomocny. T. A. nie wystąpiła do Sądu tylko złożyła doniesienie na policji na oskarżonych.

T. K. wyjaśniała też, że p. K. niesłusznie oskarża syna, bo syn dał mu prawie 9000 zł zaliczek, w notesie miał pieczarkę K. z potwierdzeniem, że odebrał pieniądze. K. podał, że był na ul. (...) zobaczyć zakład syna, a to nieprawda, bo zakład był na ul. (...) (k- 1023-1025).

Sąd zważył:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów, z tym, że ich opisy (w zakresie czynu I, II i III) należało uzupełnić z przyczyn i w sposób podany poniżej w uzasadnieniu.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł przede wszystkim na wiarygodnych zeznaniach świadków: T. A. (1), J. G. (1), A. K. (1) i M. K.. Zeznania w/w świadków cechuje spójność wewnętrzna, a także zgodność z pozostałymi dowodami, głównie ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, a wskazanymi powyżej w stanie faktycznym uzasadnienia. Wiarygodności tychże dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, zaś Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności tą wiarygodność podważających. Natomiast pozostałe dokumenty przedłożone przez oskarżoną, a ujawnione w toku postępowania, bądź powielały te już zgromadzone przez oskarżyciela publicznego, bądź też w większości nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy lub nie dotyczyły jej, dlatego też jako nieprzydatne dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie zostały przez Sąd pominięte.

Wyjaśnienia oskarżonej T. K. są w ocenie Sądu wiarygodne wyłącznie w części, w jakiej znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w niniejszym postępowaniu i to tylko w zakresie potwierdzonym w wersji przedstawionej przez pokrzywdzonych oraz mających oparcie w dowodach z dokumentów, zgromadzonych w toku postępowania w sprawie. Natomiast do wyjaśnień oskarżonego S. K., z uwagi na odmowę składania wyjaśnień przez tego oskarżonego, Sąd nie mógł się ustosunkować. Również zeznania D. K. – żony oskarżonego i synowej oskarżonej – wobec odmowy składania zeznań przez tego świadka, nie podlegały ocenie Sądu.

Zeznania złożone w sprawie przez pokrzywdzonych, a więc zarówno T. A. (1), J. G. (1), A. K. (1) - uzupełnione treścią zeznań M. K., nie budzą żadnych wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, są spójne, logiczne, konsekwentne, znajdują też potwierdzenie w dowodach z dokumentów i jako takie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności.

A. K. (1) w złożonych zeznaniach opisał okoliczności zakupu przez oskarżonego S. K. płyt granitowych w prowadzonej przez świadka firmie, wskazał przy tym okoliczności uzyskania przez oskarżonego odroczonego terminu płatności zaznaczając, iż mimo twierdzeń oskarżonego o ich rzekomej znajomości i wcześniejszej współpracy nie kojarzył osoby oskarżonego. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. K., która w tym czasie osobiście zajmowała się obsługą zakupu płyt przez oskarżonego i to ona właśnie tego dnia rozmawiała z oskarżonym i kontaktowała się z ojcem, by ustalić warunki płatności za zakupiony towar.

Dalej: A. K. (1) opisał również dalsze swoje działania mające na celu wyegzekwowanie od oskarżonego zapłaty za pobrane płyty granitowe, w tym osobiste wizyty i rozmowy z oskarżonym, zlecenie firmie windykacyjnej odzyskania należności czy w końcu skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego i losy egzekucji komorniczej. Potwierdził też, że dopiero w toku tychże działań, w 2007r., oskarżony przekazał pokrzywdzonemu łącznie kwotę 4000 zł, stwierdzając, że pozostałej należności nie zapłaci.

M. K. stanowczo zaprzeczyła w złożonych zeznaniach, by widniejące w przedłożonym przez oskarżonego S. K. notatniku (k- 177-178) zapiski potwierdzały dokonanie wpłat przez oskarżonego, przyznała że jest to jej pismo, lecz zapisy te oznaczają sprzedane płyty tzn. ich ilość i wartość, nie są one dowodami sprzedaży, są potwierdzeniem wydania towaru, a nie dowodem wpłaty należności.

W powyższym zakresie zeznania w/w świadków w ich powiązaniu z dowodami z dokumentów, w tym w szczególności z postępowania przed Sądem w sprawie sygn. akt V GNC 3140/05, tworzą spójną i logiczną całość przedstawiając szczegółowo przestępne działania oskarżonego.

Wobec powyższych zeznań świadków, a przede wszystkim M. K., niewiarygodne są twierdzenia T. K. o przekazaniu A. K. (1) kwoty 9000 zł zaliczki przez S. K. i potwierdzeniu tego pieczętą pokrzywdzonego w notesie oskarżonego. Wszak oskarżony przed Sądem gospodarczym nie zakwestionował w żaden sposób zasadności wydania nakazu zapłaty opiewającego na kwotę 19470 zł.

Również kolejny pokrzywdzony – T. A. (1) – szczegółowo i konsekwentnie opisała przebieg transakcji zakupu za pośrednictwem portalu internetowego a. kostki granitowej. Wskazała jakie były uzgodnienia co do zapłaty za towar, w jaki sposób nastąpiła płatność, jakie były uzgodnienia w kwestii transportu, jego dat i niedotrzymywania kolejnych terminów przez sprzedającego. Treść zeznań tego świadka znajduje potwierdzenie w dołączonych wydrukach korespondencji mailowej oraz listowej z oskarżonymi, również w zakresie podawanych przez oskarżonych powodów nie wywiązania się z realizacji zawartej umowy. T. A. (1) zeznała również, że oskarżona uzależniła dostawę kostki od wpłaty przez pokrzywdzoną dodatkowej kwoty pieniędzy, zaś wielokrotne żądania zwrotu wpłaconych już przez świadka pieniędzy pozostały bez reakcji oskarżonych. Potwierdziła, że wykonanie umowy nastąpiło z rocznym opóźnieniem.

W tym też zakresie wyjaśnienia złożone przez oskarżoną tylko w części zasługują na wiarygodność, a to mianowicie co do samej okoliczności „przyjęcia” zamówienia przez oskarżonego od T. A. (1) oraz tego, że to właśnie oskarżona zajmowała się rozliczaniem klientów w tym pokrzywdzonej, wiedziała o pieniądzach wpłaconych przez T. A. (1) za zakupiony towar, a w czasie osobistej rozmowy pokrzywdzona zażądała zwrotu wpłaconych pieniędzy. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej korespondują z treścią zeznań T. A. (1).

Natomiast niewiarygodne są twierdzenia oskarżonej o wcześniejszej bezproblemowej współpracy z pokrzywdzoną, jak również o tym, że pokrzywdzona wpłaciła tylko zaliczkę i nie była to całkowita zapłata, a część towaru została dostarczona T. A. (1) przez oskarżonego. T. A. (1) zeznała w tym zakresie, że była to pierwsza transakcja z firmą oskarżonej, nie współpracowała z nią wcześniej, wybrała tę ofertę na a., bo kwota zakupu była niższa niż inne, a tym samym atrakcyjna, wpłacona przez nią kwota nie była zaliczką tylko ceną zakupu, zaś towar nie został jej dostarczony w żadnej części przed zawarciem ugody w lutym 2009r. Oskarżona nie przedstawiła Sądowi żadnych wiarygodnych dowodów potwierdzających swoje twierdzenia w powyższym zakresie, a nie wytrzymują one konfrontacji z treścią zeznań T. A. (1) i zgromadzonych w toku postępowania potwierdzających ich prawdziwość dowodów z dokumentów.

Pokrzywdzony J. G. (1) w szczegółowy sposób przedstawił w swoich zeznaniach okoliczności zawarcia z oskarżoną umowy przedwstępnej w dniu 02.07. (...). na zakup samochodu marki K. stanowiącego własność T. K., uzgodnione wówczas i spisane zasady płatności za samochód oraz jego dostarczenia do miejsca wskazanego przez pokrzywdzonego, potwierdził fakt wpłacenia w tym dniu kwoty 7000 zł. Opisał również w jakich okolicznościach i pod jakim warunkiem ze strony oskarżonych dokonał w dniu 11.07.2008r. dodatkowej natychmiastowej wpłaty kwoty 5500 zł (oskarżeni od tejże wpłaty uzależnili dostarczenie samochodu). Dalsze zeznania tego świadka opisują działania oskarżonych polegające na niedotrzymywaniu wskazywanych terminów dostarczenia auta, braku reakcji na żądania zwrócenia kwot wpłaconych przez świadka, czy w końcu skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. Zeznania złożone przez J. G. (1) w ich powiązaniu z dowodami z dokumentów, w tym w szczególności z postępowania przed Sądem w sprawie sygn. akt I C 504/09, tworzą spójną i logiczną całość przedstawiając szczegółowo przestępne działania oskarżonych.

Ponownie też wyjaśnienia oskarżonej zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności tylko w zakresie w jakim znajdują potwierdzenie w zeznaniach w/w pokrzywdzonego. Dlatego też Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia T. K. o „wystawieniu” samochodu w internecie przez oskarżonego, spotkaniu z pokrzywdzonym i ustalonej cenie sprzedaży, zawarciu umowy przedwstępnej i zapłaceniu przez pokrzywdzonego kwoty 12500 zł, choć oskarżona nie podaje w jakich terminach wpłaty te miały miejsce i na czyje żądanie i pod jakim warunkiem pokrzywdzony dokonał tej

dotatkowej wpłaty w dniu 11.07.2008r. (kwoty 5500 zł), a także przegranym procesie cywilnym i prawomocnym wyroku zasądającym kwotę 12500 zł na rzecz pokrzywdzonego. Natomiast twierdzenia T. K. o tym, że przyczyną nie wydania samochodu miały być żądania ze strony pokrzywdzonego co do kosztów paliwa, transportu, kierowcy, remontu, na które oskarżona się nie zgodziła, czy też odmowa zapłaty za samochód przez pokrzywdzonego jako nieznajdujące potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach w/w świadka czy w dowodach z dokumentów, na wiarę nie zasługują.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej dotyczące okoliczności rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej, jak i to, że to właśnie oskarżona zajmowała się sprawami firmy w zakresie ustalania cen, rozliczeń z klientami, wystawiania faktur, natomiast oskarżony działał na jej polecenie i w jej imieniu, nie miał swobody w decydowaniu o kwestiach finansowych, bo decyzje w tym zakresie podejmowała tylko oskarżona. T. K. podkreśliła przy tym, że to ona jest właścicielką firmy i to ona decyduje o w/w kwestiach. Natomiast oskarżony miał upoważnienie do przyjmowania zamówień, ale nie do rozliczania klientów. W tym zakresie brak podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonej, a znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz dowodach z dokumentów dotyczących rejestracji firmy oskarżonej.

Odnośnie kondycji finansowej firmy (...) wyjaśniała, że nie była ona zła, ale jednocześnie oskarżona nie była w stanie wskazać dłużników i wierzycieli ani kwot długów, jednak podała okoliczności pozwów skierowanych przeciwko niej i oskarżonemu przez określone osoby i sposoby zakończenia tychże postępowań cywilnych i toczących się egzekucji. W zakresie zadłużeń w ZUS-ie i Urzędzie Skarbowym oskarżona zasłoniła się brakiem szczegółowej wiedzy na ten temat. Nasuwa się tutaj nieodparte wrażenie bagatelizowania przez oskarżoną powyższych kwestii. Całość wyjaśnień T. K., nawet w ich części bez wątplenia zgodnej z innymi dowodami, cechuje chęć uwolnienia się od odpowiedzialności nie tylko za działania objęte niniejszym postępowaniem, ale także za inne swe zachowania. Odnośnie niemal każdego zdarzenia stawiającego oskarżoną w mniej korzystnym świetle, nie jako odnoszącego sukcesy przedsiębiorcy, oskarżona wskazuje, iż odpowiedzialne są inne osoby lub zdarzenia. To inni nie chcieli „współpracować”, nie wykazywali zrozumienia dla nie wywiązywania się oskarżonych z umów, braku zapłaty czy dostarczenia zakupionych towarów, stawiali żądania, nie chcieli iść na ustępstwa, nie wykazywali zrozumienia dla problemów rodzinnych czy zdrowotnych oskarżonej. Winę ponosili więc inni, ale nie oskarżeni. T. K. przeinacza przy tym fakty dopasowując je do swoich wyobrażeń na ich temat. Powyższe zestawienie obrazuje wyraźną tendencyjność wyjaśnień oskarżonej do wykluczenia swojej winy, co w dalszym stopniu, po sprzeczności z innymi dowodami, przemawia za odmówieniem przyznania przynajmniej wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonej, które nie znajdują potwierdzenia w uznanych za wiarygodne dowodach.

W niniejszej sprawie przeprowadzone zostały dowody z opinii biegłych z zakresu psychiatrii. Obie wydane w sprawie opinie sadowo – psychiatryczne dotyczą stanu psychicznego oraz czytelności oskarżonej T. K.. W wydanej w 2009r. opinii sądowo – psychiatrycznej oskarżona nie ujawniała w czasie badania objawów choroby psychicznej w znaczeniu psychozy, niedorozwoju umysłowego, czy innych krótkotrwałych zaburzeń czynności psychicznych, a zdaniem biegłych nie zachodziły wówczas warunki z art. 31§1 lub §2 kk. Natomiast biegli stwierdzili, że „oskarżona ujawnia nieznaczne stopnia zaburzenia adaptacyjne na podłożu niekorzystnej sytuacji prawnej”. Jednakże w toku postępowania w sprawie w związku z dalszymi wątpliwościami co do stanu psychicznego oskarżonej, powziętymi przez Sąd na podstawie obserwacji oskarżonej, jej zachowania i wypowiedzi oraz formy i treści pism kierowanych do tut. Sądu, koniecznym i niezbędnym było – dla prawidłowej oceny przestępczego działania T. K. – ponowne dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii. Przy czym Sąd nie kwestionował na tym etapie ustaleń biegłych zawartych w opinii z dnia 18.11.2009r. W związku z niemożliwością przeprowadzenia opinii uzupełniającej przez biegłych wydających opinię w 2009r., Sąd dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłych tejże specjalności. W opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 15.09.2014r. biegli jednoznacznie wskazali, że T. K. cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy pod nazwą zaburzenia paranoiczne, tempore criminis oskarżona miała ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu jak i do pokierowania swoim postępowaniem, a w przedmiotowej sprawie zachodzą warunki z art. 31§2 kk. Opinia powyższa jest w ocenie Sądu pełna, szczegółowa, nie wymaga w żadnym kierunku uzupełnienia, a fachowości i rzetelności wydających ją biegłych Sąd nie zamierza kwestionować. Jako taka stanowiła

też podstawę ustaleń Sądu w zakresie poczytalności oskarżonej zarówno w chwili popełnienia zarzucanych jej czynów, jak i obecnego stanu psychicznego oskarżonej, a wnioski z niej wynikające zostały przez Sąd w całości uwzględnione, gdyż w sposób kompleksowy ocenia zachowanie oskarżonej, uwzględniając również eskalację jej stanu chorobowego w porównaniu ze stanem z 2009r. dając całościowy obraz chorobowy, wraz ze wskazaniem co do konieczności podjęcia leczenia przez oskarżoną i wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez nią podobnych czynów w przyszłości.

Przestępstwo z art. 286§1 kk popełnia ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobą do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie oskarżonych w zakresie każdego z zarzucanych im czynów polegające na wprowadzeniu poszczególnych pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów, a w zakresie zarzuty III również co do osoby kupującego, doprowadziło wskazanych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwot pieniężnych (T. A. (1), J. G. (1)) lub płyt granitowych (A. K. (1)).

W ocenie Sądu oskarżeni popełnili swoje czyny w zamiarze bezpośrednim uzyskania korzyści majątkowej w postaci otrzymanej od T. A. (1) zapłaty za zakupioną kostkę, pobranych zaliczek na zakup samochodu od J. G. (1), czy w końcu pobranego towaru w postaci płyt granitowych od A. K. (1), oszukując pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się z przyjętych na siebie zobowiązań czy to wydania zakupionego towaru, czy też wydania zaliczkowanego zakupu samochodu, jak również w przypadku oskarżonego - zapłaty za pobrane płyty granitowe. Na zamiar oskarżonych, któremu oskarżona zaprzecza, wskazuje szereg okoliczności szczegółowo opisanych w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, a dotyczących m. in. wielokrotnych zmian ustalanych terminów wydania zakupionego towaru czy terminów zapłaty za pobrany towar, wymyślenia ciągle nowych i nieprzekonywujących przyczyn niedotrzymania tych terminów, nie reagowania na wezwania do zwrotu wpłaconych przez pokrzywdzonych pieniędzy, unikania kontaktu z pokrzywdzonymi. Pokrzywdzeni bowiem wpłacili kwoty podawane przez nich w zeznaniach, a oskarżeni nie kwestionowali ich wysokości, aż do czasu złożenia wyjaśnień przed Sądem przez oskarżoną T. K., o czym była już mowa powyżej. To pokrzywdzeni inicjowali kontakty z oskarżonymi wielokrotnie domagając się realizacji umów, a następnie zwrotu wpłaconych pieniędzy czy zapłaty za pobrany towar. Nie można też inaczej ocenić zachowania oskarżonych niż jako działania w zamiarze oszustwa pokrzywdzonej T. A. (1), której - znacznie po terminie realizacji zamówienia - S.K. fałszywie podaje, że kostka została już wysłana transportem, wskazuje numer telefonu kierowcy i informuje pokrzywdzoną, że zamówione zostało zrealizowane, zaś następnie T. K. żąda od pokrzywdzonej wpłaty dodatkowej kwoty nieuzasadnionej treścią zawartej umowy. Również zachowanie oskarżonych wobec pokrzywdzonego J. G. (1) polegające na odmowie wydania samochodu i żądaniu wpłaty dodatkowej kwoty pieniędzy, jak również wielokrotne fałszywe informowanie o dostarczeniu samochodu pod wskazany adres świadczą o zamiarze działania oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zaś brak reakcji oskarżonych na wezwania do zwrotu wpłaconych kwot przez T. A. (1) i J. G. (1) oraz żądanie zapłaty za pobrane płyty granitowe od A. K. (1) świadczą o tym, że cel działania oskarżonych został osiągnięty, pokrzywdzeni zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a oskarżeni w ten sposób uzyskali określone korzyści majątkowe.

Sąd nie miał również żadnych wątpliwości co do działania oskarżonych wspólnie i w porozumieniu w zakresie czynów popełnionych na szkodę T. A. (1) i J. G. (1). O takim działaniu oskarżonych świadczą podejmowane przez nich decyzje, ich uzgadnianie i wzajemna akceptacja, a oskarżona stanowczo podkreślała, iż syn działał w jej imieniu i na jej polecenie, miał upoważnienie od oskarżonej do przyjmowania zamówień, lecz wszelkimi kwestiami finansowymi, rozliczeniami z kontrahentami zajmowała się oskarżona. Wiedziała więc doskonale jakie działania podejmuje jej syn, w jakim zakresie i akceptowała jego decyzje firmując je własnym nazwiskiem. Wiedziała jakie umowy i z kim zostały zawarte, kontrolowała w tym zakresie poczynania syna, wiedziała też kto i jaką kwotę pieniędzy wpłaciła (T. A. (1), J. G. (1)).

Powyższe nie pozostawia wątpliwości, że oskarżeni działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili w błąd pokrzywdzonych (T. A. (1), J. G. (1)), że dostarczą zakupione, zamówione przez nich towary, a towarów tych nie mieli zamiaru dostarczyć. Wszak T. K. niespełna miesiąc po zawarciu umowy z J. G. (1) i pobraniu od niego zadatków na poczet zakupu samochodu sprzedała to auto i – co zastanawiające – osobie o tym samym co oskarżona

nazwisku i zamieszkałej pod tym samym co oskarżeni adresem. Nie ma przy tym znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonych to, że w końcu na skutek działań pokrzywdzonej T. A. (1) została zawarta ugoda i kostka z rocznym opóźnieniem została dostarczona.

Reasumując, należało przypisać obu oskarżonym popełnienie dwóch występków z art. 286§1 kk na szkodę - pokrzywdzonej T. A. (1), doprecyzowując opis czynu w zakresie wysokości pobranych od pokrzywdzonej pieniędzy (5100 zł) tytułem zapłaty za zakupioną w dniu 09.02.2008r. za pośrednictwem portalu internetowego Allegro granitową kostkę brukową w ilości 25 ton oraz na szkodę pokrzywdzonego J. G. (1) – tu również doprecyzowując opis czynu w zakresie czasu popełnienia tego czynu (w okresie od dnia 02 lipca 2008 roku do dnia 11 lipca 2008 roku) oraz dokładnego wskazania w jakich terminach jakie kwoty (w dniu 02.07.2008r. - 7000 zł, w dniu 11.07.2008r. - 5500 zł) i na jakie konto bankowe (o numerze (...)) w M.) zostały przez pokrzywdzonego zapłacone z tytułu zawartej w dniu 02.07.2008r. umowy przedwstępnej sprzedaży samochodu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to samochód nie został wydany pokrzywdzonemu a pieniądze nie zostały mu zwrócone.

Zasadnym było też przyjęcie - odnośnie czynu z punktu II części wstępnej wyroku - do kwalifikacji prawnej tego czynu art. 12 kk z uwagi na sposób działania sprawców i niewielkie odstępstwa czasowe poszczególnych czynów (od 02 do 11.07.2008r.) oraz działanie oskarżonych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Odnośnie czynu popełnionego na szkodę A. K. (1) właściwa jest przyjęta kwalifikacja prawna tego czynu z art. 286§1 kk, gdyż oskarżony niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci płyt granitowych o wartości 19470 zł, w ten sposób, że zawarł umowę ich kupna, wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dokonania zapłaty za pobrany towar. W tym też zakresie Sąd doprecyzował opis czynu jedynie o wskazanie, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd również co do osoby kupującego, co jest zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Wobec treści opinii sądowno – psychiatrycznej z dnia 15.09.2014r., z której w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że T. K. cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy pod nazwą zaburzenia paranoiczne, zaś tempore criminis oskarżona miała ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu jak i do pokierowania swoim postępowaniem, a w przedmiotowej sprawie zachodzą warunki z art. 31§2 kk, Sąd przyjął co do czynów zarzucanych oskarżonej, iż T. K. działała mając ograniczoną w znacznym stopniu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a co za tym idzie przyjął do kwalifikacji prawnej tych czynów art. 31§2 kk.

Rozważając nad wymiarem kar (tak jednostkowych, jak i kary łącznej) Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk. Okolicznością obciążającą oskarżonych w tym przypadku jest sposób popełnienia przestępstwa. Zachowanie ich bowiem, w przypadku każdego z czynów, cechuje pełne wyrachowanie. Całość okoliczności sprawy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że oskarżeni od początku mieli zamiar oszukać pokrzywdzonych, podejmowali jedynie czynności mające w istocie maskować przestępny zamiar. Zarówno S. K. jak i T. K. działali z pełną premedytacją na szkodę pokrzywdzonych, oskarżony znał bowiem swoją sytuację majątkową i zdolności płatnicze, a jednocześnie, w świetle okoliczności sprawy, musieli się spodziewać co najmniej konieczności zwrotu niesłusznie pobranych kwot od pokrzywdzonych, czy też S. K. konieczności zapłaty za pobrane płyty granitowe. Oskarżonych obciąża także całkowity brak skruchy i krytycyzmu co do swoich czynów. Jak już wskazano powyżej, T. K. cechuje skrajna chęć przedstawienie siebie w pozytywnym świetle i obwiniania innych za swoje niepowodzenia i swoje przestępne działania, co w niniejszej sprawie sprowadza się do tego, iż oskarżona pomimo popełnienia przestępstw na szkodę pokrzywdzonych, nadal uważa, że to pokrzywdzeni nie realizowali warunków umów. Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego jest również brak zaspokojenia pokrzywdzonych (za wyjątkiem T. A. (1), lecz po upływie roku od zawarcia umowy), co na gruncie prawa karnego sprowadza się do konstatacji, że skutki przestępstwa nadal nie zostały usunięte, a oskarżeni nie przejawiają żadnej inicjatywy by to uczynić. Nie zmieniły tego również orzeczenia sądów cywilnych. W istocie Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych limitując wymiar kar znacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości czynów oraz celami wychowawczymi, jakie ma zrealizować wymierzona kara.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd w punkcie I części dyspozytywnej wyroku - za czyn z art. 286§1 kk wymierzył oskarżonym kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności, w punkcie II - za czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk – kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w punkcie III wymierzył oskarżonemu - za czyn z art. 286§1 kk karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk Sąd wymierzył S. K. karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (stosując do tej kary zasadę częściowej absorpcji kar jednostkowych, gdyż za ograniczeniem jej zastosowania przemawia – oprócz okoliczności wskazanych już powyżej i podobieństwa czynów – także znaczny odstęp czasowy pomiędzy czynami oskarżonego), zaś T. K. karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności (stosując do tej kary zasadę absorpcji kar jednostkowych, przy uwzględnieniu ówczesnej niekaralności oskarżonej i podobieństwa popełnionych przestępstw).

Na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił oskarżonym wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata. W ocenie Sądu warunki osobiste oskarżonych przemawiają za przyjęciem, iż groźba zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności i pobytu w Zakładzie Karnym skutecznie powstrzyma oskarżonych przed podejmowaniem kolejnych zachowań sprzecznych z normami prawnymi (punkt V części dyspozytywnej wyroku).

Stosownie do wniosków obrońców oskarżonych, wyznaczonych im z urzędu, Sąd w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku, na mocy art. 618§1 pkt 11 kpk, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej:

- adwokata Z. G. kwotę 3099,66 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. K. z urzędu,

- adwokata A. K. (2) kwotę 3099,66 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej T. K. z urzędu,

a odpowiadające nakładowi pracy obrońców w sprawie.

Na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je proporcjonalnie (w stosunku 2/3 do 1/3) od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa, a związanych z uczestnictwem oskarżonych w sprawie, jednocześnie wymierzając oskarżonym opłaty na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłat przez oskarżonych nie będzie dla nich stanowiło zbyt dużej dolegliwości, oskarżeni wszak osiągają dochody z prowadzonej działalności gospodarczej czy prac dorywczych.

Biorąc pod uwagę treść art. 415§5 kpk, zdanie drugie, Sąd nie uwzględnił wniosku pokrzywdzonego A. K. (1) o zobowiązanie oskarżonych do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (art. 46§1 kk). Zgodnie z powołanym przepisem obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. W niniejszej sprawie roszczenie wynikające z popełnienia przez oskarżonych przestępstwa na szkodę A. K. (1) było przedmiotem rozpoznania w sprawie cywilnej zakończonej prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w D. z dnia 05.12.2005r. (sygn. akt V GNC 3140/05). W tej sytuacji, zgodnie z art. 415§5 zd. 2 kpk nie jest dopuszczalne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, gdyż stanowiłoby to naruszenie podstawowej zasady porządku prawnego zakazu ponownego rozstrzygnięcia spraw uprzednio prawomocnie rozstrzygniętych (łac.: „ne bis in idem”).